

Skräckblandad förtjusning...

Staffan Jansson

Det är 15 april och jag har - med viss tveksamhet - just ställt in snöskyffeln i förrådet och istället tagit fram planteringsspaden. Någon vårstädande brukare hade dumpat några tuvor med vårkragar och lite annat. Som nybliven trädgårdsinnehavare med habegär ryckte jag ut och räddade dessa från förgängelsen. Det är med en skräckblandad förtjusning man tar sig an uppgiften att förvalta ett gammalt hus med tillhörande trädgård. Varje dag går jag en liten vända ivrigt spanande efter vad som kan dväljas därute. Just nu förgyller ett tjugotal blåsippplantor, varav flera vitblommiga, min tillvaro. I tanken bygger jag tjusiga glasverandor, stänkmålar väggar och planterar dillpioner. Samtidigt kan man känna oro över att göra fel - att ta bort något som borde ha varit kvar, eller att inte i tid observera något som borde åtgärdas.

Samma känslor kan man i mångt och mycket känna över att plötsligt vara DABS:s ordförande. En glädje över att finnas med och kunna påverka något som känns både viktigt och lustfullt, men samtidigt en oro över att göra er medlemmar besvikna. Därför hoppas jag att ni som medlemmar inte är rädda för att höra av er med tankar och ideer av alla de slag. Vad vill ni ha föreningen till? Fixa ny Dalafloa? Ordna trevliga utflykter? Sprida botanikens glädje till bredare kretsar? Vara en kraftfull motkraft mot landskapsomformningen?

I mina tankar finns också minnet av den månadslånga rundresa på norra Borneo som jag koin hem ifrån för några veckor sedan. Det går inte att komma ifrån att regnskog är en rätt häftig miljö... Samtidigt är det inte skillnaden gentemot våra miljöer som är den mest påtagliga känslan. Snarare är det upplevelsen av likhet och att känna sig hemma. Många gånger stannade jag upp och tänkte "det här ser ju ut som Säterdalen". Må så vara att vissa träd var uppåt 70 m höga och att begonior och andra "krukväxter" satt lite här och där.

Få se nu - har jag nog med kirskål till en soppa tro?